

kend in de oogen, en... God! t was mij alsoo
ik den grond onder mijne voeten voelde wegzinken,
zóó trof mij nu op eens zijne sprekende gelijkenis
met den ongelukkigen Van Raamsland, wiens droe-
vigen levensloop ik in deze bladen heb medegedeeld.

Een huiveringwekkend vermoeden welde in mijn
brein op, maar tevens dankte ik den hemel, die mij
misschien een groot geheim zou doen ontsluiieren. Ik
deed mijn uiterste best, den lijder niets van mijne
ontsteltenis te laten blijken, en deze richtte ver-
volgens allerlei vragen tot mij, onder anderen: of ik
goed bekend was in Amsterdam, of ik daar lang had
gewoond, of ik in Gelderland familie en bekenden
bezat, — al welke vragen mij hoe langer hoe meer in
mijn vreeselijk vermoeden sterkten. Nadat ik hem
nogmaals vertrouwelijk had verzocht, zijn hart voor
mij uit te storten, en hij voor de tweede maal een
door hem besteld glas jenever had geledigd, bekende
master Rascal mij, dat hij sedert ruim een twintigtal
jaren een vreeselijke misdaad op zijn geweten had,
tengevolge waarvan zijn verder leven eene opeen-
hooping van de folterendste onrust, smart en ellende
was geweest. Hij deelde mij verder mede, dat hij
sedert den laatsten tijd dermate door angst en wroeging
werd geplaagd, dat hij zijn geheelen levensloop in
een langen brief had neêrgeschreven en vervolgens
naar Holland was gereisd, om dien brief persoonlijk
aan het bestemde adres te bezorgen en zich daarna
ter beschikking der justitie te stellen. 't Was hem
aan te zien, welk een moeite het spreken hem kostte,
en nu en dan hield hij kermend op. Nadat ik zijn
ulster van den kapstok had genomen en op zijn
verzoek de binnenvoering van een der mouwen had
losgeknipt, haalde hij daaruit een linnen couvert te
voorschijn, dat zeer verkreukeld, doch niet verzegeld
was, overhandigde mij dit en deed mij de belofte
afleggen, alles in het werk te zullen stellen om dien
brief aan zijn adres te doen geworden, terwijl hij, in
het onverhoopt geval dat de geadresseerde mocht
overleden zijn, uitdrukkelijk van mij verlangde, diens
naaste bloedverwanten op te sporen. Ofschoon het
couvert onbeschreven en de naam van den geadres-
seerde mij derhalve nog onbekend was, twijfelde ik
toch geen oogenblik meer aan de zekerheid, dat de
moordenaar van baron Van Nüdeck zieltogend voor
mij lag, en onwillekeurig kwam mij de eindregel van
Göthe's gedichtje in gedachten: »Denn alle Schuld
racht sich auf Erden!" In langen tijd had geen sterf-

de brief ongesloten en
kon onderzoeken, om daarna
E., te beraadslagen, wannee
den ongelukkigen Van Raam
nog niet de minste veranc
zoo belangrijke ontdekking
had ik dan het adres reeds
En op 't zelfde oogenblik wa
vouwd en las ik bij het f
straatlantaarn: »Aan Jonkhe
technoloog te Amsterdam"
»Max N." Zorgvuldig wer
weder door mij geborgen, en
kloppend hart huiswaarts. T
binnentrad, merkte Jenny
buitengewoons moest hebbe
scherper toch dan het onz
maar hoe oneindig gevoelige

Ik aarzelde geen oogenbli
mede te deelen, en niet zond
de brief door ons gelezen. I
zou te lang worden, zoo ik
van dien noodlottigen brief
halve slechts, voor zoover ne
daaruit mededeelen. Nadat
met een verhaal zijner jeugd
het eenigst kind van arme
stand, te Rotterdam woona
en degelijk onderwijs had
aan zijn lot overgelaten wa
opvoeding zeer was verwa
mede, dat hij, van zijn 18de
kantoren was werkzaam gev
23ste jaar eene betrekking
ten kantore van den notari
dorp O; dat hij daar circa
en het volste vertrouwen
zoodat hij van alle zaken, l
volkomen op de hoogte w
jaren in deze betrekking v
zoo vervolgt hij zijn schrijv
belast met de vereffening d
overleden Jonkheer van Ra
rust," welke regeling mij
Mevrouw K., die een zeer zv
had voor hare vier kinderen
in dienst genomen, en de
waart de vloek van mijn le